

## Totemul

Blacks

---

Când lacrima bolnavă de durere  
își cată asternut pe chipul meu,  
Îți cer iertare pentru decădere  
că încă sunt durerii minereu.

Că te-am iubit nu este de tăgadă!  
Că te iubesc nu poate fi secret  
chiar de te-ai dus, aşa, în mare grabă  
să-ți pui cununi de stele la firet!

În neștiința mea proverbială  
am decretat că totu-i schimbător,  
că însuși dorul este o spoială  
ce o topește timpul trecător.

Am îndrăznit c-o neștiință crasă  
să cred că fără tine voi fi viu,  
dar tot ce simt e-a liniștii ambrassă  
ce mă sugrumă cu al ei batiu.

Cortina a fost dată într-o parte,  
iar scena se prezinta delirant:  
E-un hău imens ce astăzi ne desparte,  
iar liniștea răsună obsedant.

Dar nu există-n lume depărtare  
să mă despartă de al meu totem,  
Căci te-am ales în viața mișcătoare  
drept prozodie în al meu poem.